

Charlotte
Habersack

NEOTVÍRAT
!!!

MĚKOUČKÉ!

NEOTVÍRAT
!!!

MĚKOUČKÉ!

© Carlsen Verlag, Hamburg 2024

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Iva Zündorf, 2025

Cover © Frédéric Bertrand, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6767-0 (pdf)

Charlotte
Habersack

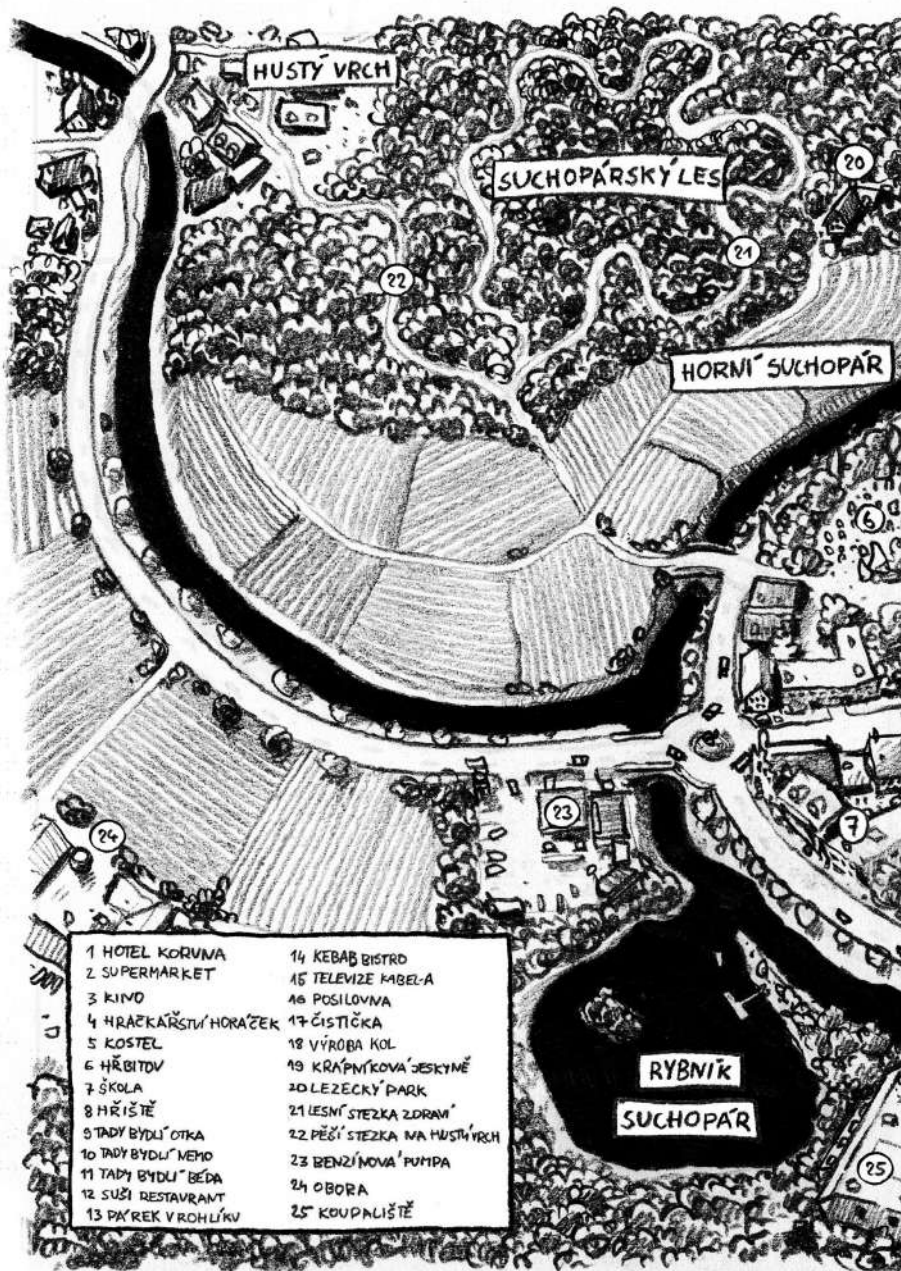
NEOTVÍRAT !!!

MĚKOUČKÉ!

Ilustrace Frédéric Bertrand

Překlad Iva Zündorf

- 1 HOTEL KORUNA
- 2 SUPERMARKET
- 3 KINO
- 4 HRAČKÁŘSTVÍ HORAŽEK
- 5 KOSTEL
- 6 HŘBITOV
- 7 ŠKOLA
- 8 HŘIŠTĚ
- 9 TADY BYDLÍ OTKA
- 10 TADY BYDLÍ MEMO
- 11 TADY BYDLÍ BÉDA
- 12 SUŠÍ RESTAURANT
- 13 PÁREK V ROHLÍKU

- 14 KEBAB BISTRO
- 15 TELEVIZE KABELA
- 16 POSILOVNA
- 17 ČISTIČKA
- 18 VÝROBA KOL
- 19 KRÁPMÍ KOVAŘSKÝNĚ
- 20 LEZECKÝ PARK
- 21 LESNÍ STEZKA ZDRAVÍ
- 22 PĚŠÍ STEZKA NA HUSTÝ VRCH
- 23 BENZÍNOVÁ PUMPA
- 24 OBORA
- 25 KOUPALIŠTĚ

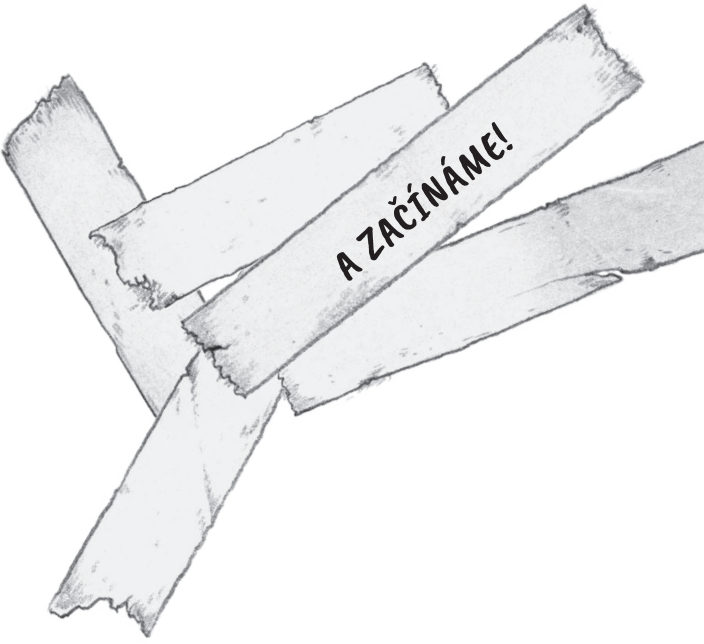
OBSAH

Kapitola 1	Medvědí doupe	15
Kapitola 2	Bonifác M. Hajánek	21
Kapitola 3	Sirup proti kašli	28
Kapitola 4	Píchlé kolo	36
Kapitola 5	Požární poplach	44
Kapitola 6	Tak trochu praštěný	50
Kapitola 7	Samá guma	58
Kapitola 8	Nečekané souznění	64
Kapitola 9	Nemovi se rozsvítí	70
Kapitola 10	Pozdní přiznání	80
Kapitola 11	Ve větrací šachtě	90
Kapitola 12	Michal je vyléčený!	98

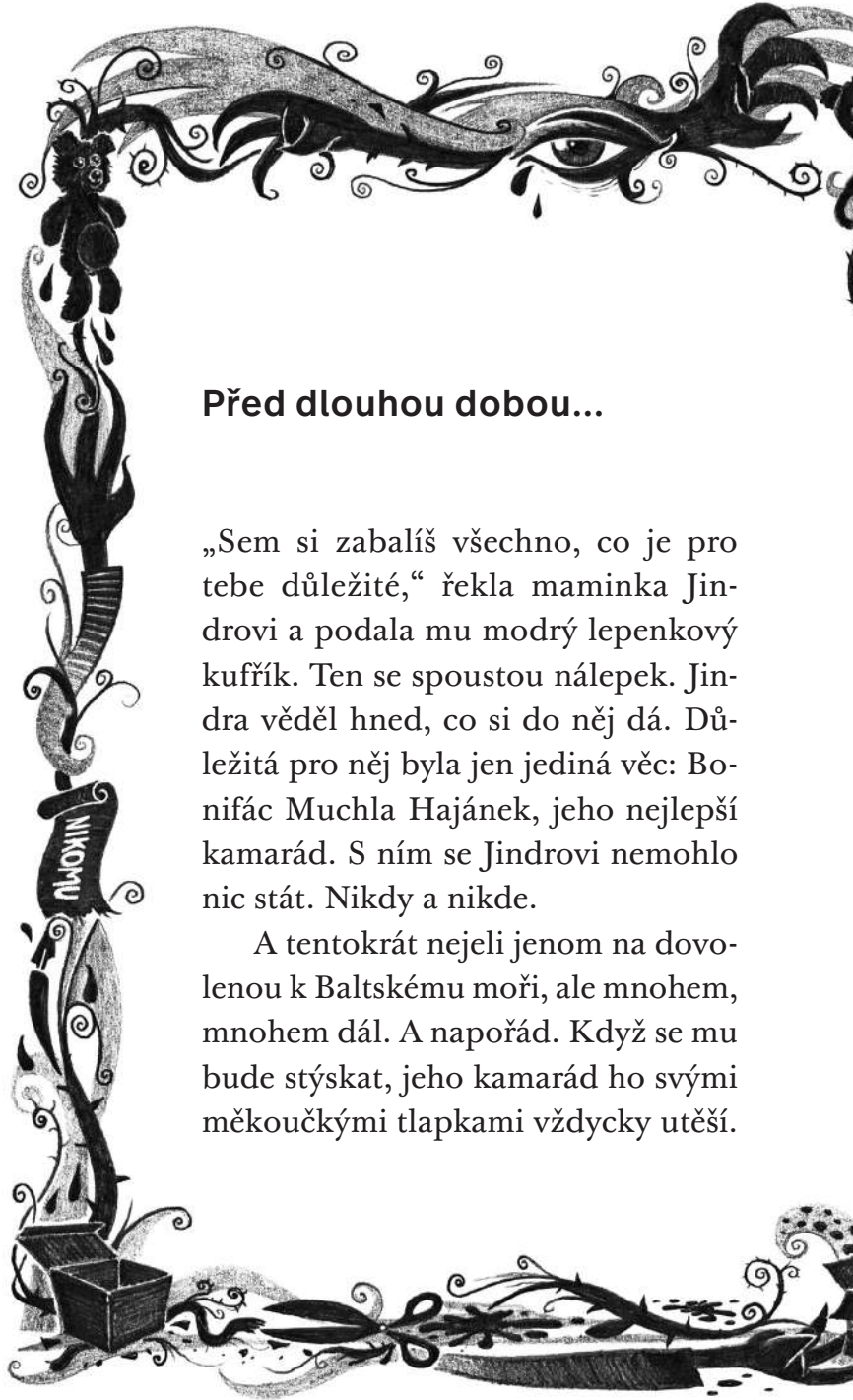
Kapitola 13	Měkoučkový svět	107
Kapitola 14	Světonaut	116
Kapitola 15	Divoká honička	124
Kapitola 16	Musíme na Stendeborg!	133
Kapitola 17	Zmařené plány	139
Kapitola 18	Podivní panáčky	145
Kapitola 19	Pan Horáček něco tají	154
Kapitola 20	Stopa vede do Suchopáru	158
Kapitola 21	Přistižen při činu!	164
Kapitola 22	Z generace na generaci	174
Kapitola 23	Pozdní shledání	182
Kapitola 24	Nemo zachrání Bonifáce	188

OBSAH

Kapitola 25	Jablkový koláč se šlehačkou	194
Kapitola 26	Horní Suchopár vůbec není nudný	202

A ZAČÍNÁME!

Před dlouhou dobou...

„Sem si zabalíš všechno, co je pro tebe důležité,“ řekla maminka Jindrovi a podala mu modrý lepenkový kufřík. Ten se spoustou nálepek. Jindra věděl hned, co si do něj dá. Důležitá pro něj byla jen jediná věc: Bonifác Muchla Hajánek, jeho nejlepší kamarád. S ním se Jindrovi nemohlo nic stát. Nikdy a nikde.

A tentokrát nejeli jenom na dovolenou k Baltskému moři, ale mnohem, mnohem dál. A napořád. Když se mu bude stýskat, jeho kamarád ho svými měkoučkými tlapkami vždycky utěší.

Jindra vzal svého károvaného plyšáka z polštáře, opatrně ho položil do kufříku a zacvakl zámek.

O mnoho let později...

Zloděj se u Nema v obýváku posadil na sedačku a natáhl se do misky pro pár chipsů. Zatímco mu děti vysvětlovaly svůj odvážný plán s yettim, pohodlně se zabořil do polštářů a ruce si nenuceně položil nahoru. S pohledem upřeným jinam se nenápadně natáhl pro plyšovou hračku, která seděla v rohu sedačky. Všiml si jí hned, co

vešel do obývacího pokoje. Špičkami prstů zachytil ožuzlanou nohu a nenápadně si hračku přitáhl k sobě. Celou dobu se díval dětem do očí. Jeho úskoku si nikdo ani nevšiml. Blondatý kluk dál hladil myš, Nemo si ručníkem sušil vlasy, Otko se dívala na hodiny s kukačkou. „Tak honem,“ pobízela energicky Michala. „Pusťte se do toho, už je skoro poledne a my toho musíme ještě dost stihnout.“

„V klidu.“ Zloděj ležérním pohybem sundal ruce z polštářů, strčil plyšáka do kapsy u mikiny a naklonil se nad konferenční stolek.

Okamžitě jím projel blažený pocit, který tak dobře znal. Ty děti se daly tak snadno obelstít! Jemu bylo sice už patnáct, když ho ředitelka oklamala,

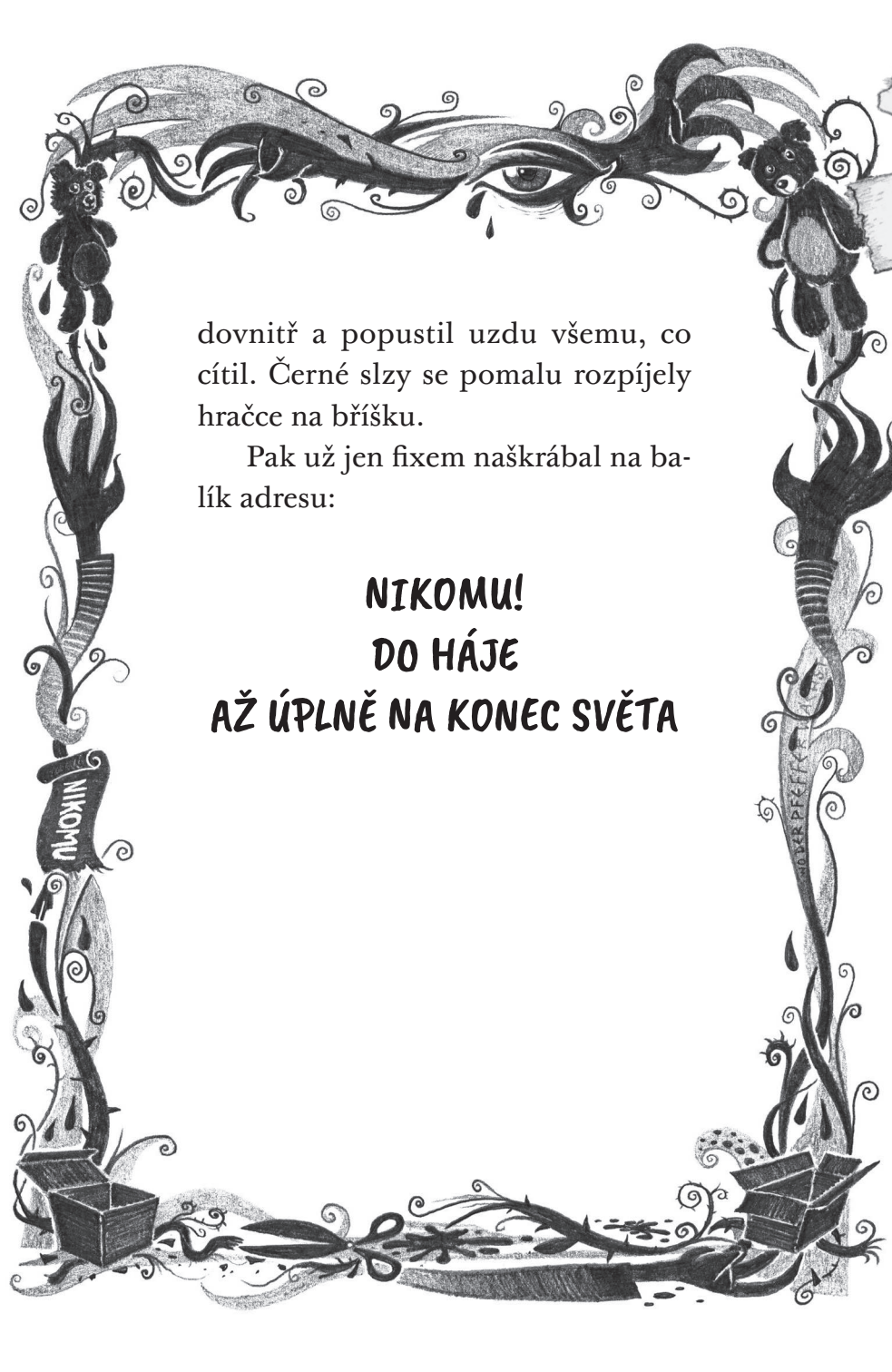
přesto byl tehdy ještě tak zranitelný,
tak nešťastný a tak sám.

Soustředěně žmoulal hebkého plyšáka v kapse, dokud mu z hrdla nevyšel tichý vzlyk. Krátce nato obývací pokoj naplnil jeho vítězoslavný chechot.

Zloděj se vrátil do své vilky v dobré náladě. Konečně je zase doma a vyspí se v pořádné posteli. Noci na karimatce byly docela drsné. A rozvařených nudlí už má taky plné zuby. Zítra si upeče jablečný koláč! Při té představě se mu začaly sbíhat sliny. Ale nejdřív se musí zbavit té ukradené hračky a poslat ji *Až úplně na konec světa*. Dřív, než si Nemo všimne, že zmizela.

Už po deváté si šel do sklepa pro lepenkovou krabici. Nacpal plyšáka

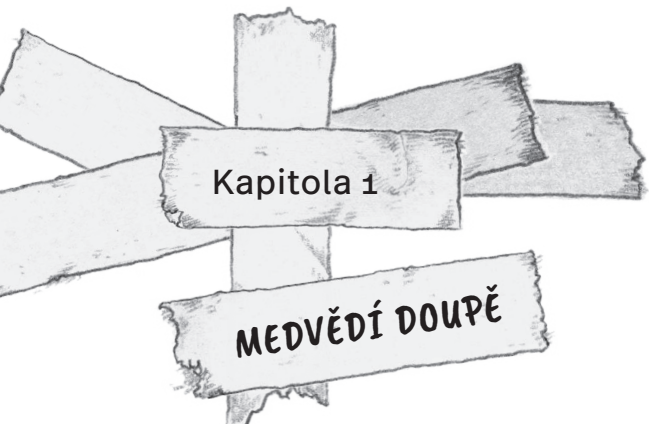

dovnitř a popustil uzdu všemu, co cítil. Černé slzy se pomalu rozpíjely hračky na bříšku.

Pak už jen fixem naškrábal na balík adresu:

**NIKOMU!
DO HÁJE
AŽ ÚPLNĚ NA KONEC SVĚTA**

Kapitola 1

MEDVĚDÍ DOUPĚ

„Fuj!“

Nemova maminka vešla do pokoje a přičichla si. „Tady je puch jak v medvědinci.“ Nohou odhrnula oblečení, které se povalovalo na zemi, a klestila si cestičku k oknu, aby vyvětrala. Sklonila se k Nemovi, který ještě ležel v posteli, a vlepila mu vlhkou pusou na tvář.

„Brr!“ Nemo si s nelibostí otřel tvář a začal se ospale protahovat. Cítil, že ho včerejší dobrodružství pořádně vyčerpalo. Po zápasu s Arkasem byl celý rozlámaný. Zároveň si ale připadal nějak silnější a dospělejší.

„Poslouchej, z tebe se přes noc stalo zase mrně?“ Maminka ukázala na hromadu oblečení,

ze které se linul ostrý pach medvědího válečníka – trochu jako pryskyřice a mokré dřevo, sliny a lékořice zároveň.

„Proč to tu necháváš ležet, jak to z tebe spadne?“ hubovala maminka. Zvedla ze země džíny a mikinu a přehodila je přes židli.

Nemo jen něco zavrčel a přetáhl si peřinu přes hlavu. *Jestli* se tady někdo změnil, tak to není on, ale máma! Takový tón u ní vůbec neznal.

„Už je skoro sedm, zlatíčka moje!“ Do pokoje zvesela vtančil pan Pinkovský. Zvedl Nemovi cípek peřiny a polechtal ho na noze. Nemo se neovládl a začal se hihňat, když vtom mu přeskočil hlas. Jeho hlasitý smích se změnil v pisklavé hihňání.

„Ale podívejme!“ Rodiče se na syna překvapeně podívali. „Tady někdo začíná mutovat,“ s úsměvem poznamenal tatínek. „Naše holátko nám začíná dospívat? Mimochodem...“ pátravě se rozhlédl. „Kdepak máš všechny plyšáky?“

„Ve skříni,“ zabručel Nemo do polštáře.

„Už je nepotřebuješ?“

„Samozřejmě, že ne!“ zvedl se Nemo na posteli. „Víte vůbec, kolik mi je?“

„Počkej, nech mě hádat...“ maminka se snažila ze závěsu odlepit napůl slízané lízátko.

„Čtyři?“

„Dokonce i Hopsíka a Topsíka jsi schoval,“ rozhořčeně dodal tatínek. „A Jumbo, ten slon s jednou nohou, ten je taky pryč. Ještě že Bonifác sedí v obýváku. Jinak by taky skončil mezi smradlavými ponožkami a sáčkem na tělocvik.“

„Bez obav,“ uklidňoval ho Nemo. „Sáček na tělocvik jsem někde ztratil.“

„Cože?“ vyletěla maminka. „Už zase? Kde jsi nechal hlavu, Nemo?“

„Na polštáři.“ Nemo se svalil zpátky do peřin a zavřel oči.

„Tak už vstávej!“ zatahal ho tatínek za nohu.

„Co je zas tohle?“ ozvala se znovu maminka.

Nemo na ni podezřívavě zamžoural. Není to od ní nějaký lstivý úskok, jak ho dostat z postele? Ale maminka opravdu držela v ruce nějaký těžký předmět.

„Co by to tak asi mohlo být?“ zavrčel.

„To je činka,“ s údivem pronesla maminka.

„Na co to máš?“

„No, lovím s ní komáry.“

„Ha, ha, moc vtipné.“ Maminka jeho skvělý vtip neocenila a vzepřela činku nad hlavu.

„Odkud to máš?“

„Půjčil mi ji Bédův táta.“

„A co tady dělá můj hrnek na kávu?“ Teď už si všiml nepořádku v pokoji i pan Pinkovský. Štítivě sundal z Nemova sešitu do matematiky ulepený hrnek. Příznačně po něm zůstal hnědý kroužek na slově *poloměr*.

„A nedojedený jogurt?“ otázal se. „A tamten talíř a na něm nedojedený chleba se sýrem?“ Pan Pinkovský ukázal na poličky s knihami. Najednou začal v pokojíčku nacházet překvapení, jako nadílku od Mikuláše.

„Co dělá sklenice s arašídovým máslem v tvójí tenisce!? A jablečná taštička na parapetu?!“ S každou další otázkou byl jeho hlas přísnější.

„Spletly si dveře,“ mumlal Nemo ospale.

„No tak, Nemo,“ zkoušela to maminka po dobrém. „Nechceš jíst přece jen raději v kuchyni?“

„Ne, nechci.“

„Nebud' drzý!“ rozčílil se tatínek.

Nálada pomalu klesala k bodu mrazu. „To je fakt strašně nehygienické, nechávat jídlo v dětském pokoji.“

„Já už ale nejsem děcko.“

„Tak proč po tobě musíme pořád něco uklízet?“ opáčila maminka. „Tak teď pěkně vstaneš a odneseš ty věci do kuchyně. My s tatínkem už musíme jít.“

Rodiče mezi rozházenými věcmi klopýtali ke dveřím.

„A ještě něco, úplně jsem na to zapomněl.“ Tatínek se na něj obrátil od dveří. „Jsou tu tvoji kamarádi a čekají na tebe. Otká se přes léto pořádně vytáhla!“

„Cože?“ Nemo najednou ožil. „Proč jsi to neřekl hned?“

„Však to brzy uvidíš sám.“

„Ale ne. Proč jsi mi neřekl, že ti dva už jsou tady?“ Nemo vyjel z postele jako fretka. Chtěl přeskočit sklenici s arašídovým máslem, kterou měl v tenisce, omylem ale dopadl na svazek klíčů.

„Auvajs!“

S kulháním zmizel v koupelně. Za pět minut byl venku – osprchovaný a voňavý.